

TOM BABYLON: PŘÍPAD DRUHÝ

MÍSTNOST

19

THRILLER

MARC
RAABE

MÍSTNOST 19

ZIMMER 19

© by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.

Published in 2019 by Ullstein Taschenbuch Verlag

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Taťána Štefánková, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0923-6 (pdf)

MARC
RAABE

MÍSTNOST 19

VENDETA

Pro Rasmuse a Janosche – jděte za svými sny.

Peklo, to jsem já.

Prolog

Slavnostní zahájení Berlinale
Divadlo na Postupimském náměstí
středa, 13. února 2019
19:17 hod.

Co tě to, proboba, popadlo?

Proč se s ní ukazuješ na veřejnosti? Takový risk!

Mrazivým únorovým vzduchem stoupají z tisíců úst obláčky páry. Světlomety vyřezávají obrovské kužely do mlhy nad davem vykřikujícím hvězdná jména, ze kterého trčí les rukou s mobilními telefony. V úpatí impozantní skleněné fasády září oslňující věčný plamen z blikajících světél. A vysoko nad tím vším, na transparentu z průsvitné tkaniny se vznáší medvěd, symbol festivalu Berlinale. Je obrovský a rudý.

Chtěl ses před tou maličkou vytáhnout? Nabídnout jí něco výjimečného? Být pro ni tím mocným starým mužem, pro kterého není nic nemožné?

I přes třesutý mráz je mu horko. Stáhne si černou kšiltovku s emblémem festivalu hlouběji do obličeje a vleče svoji společnici k bočnímu vchodu. Míjejí televizní štáb. Tohle už není filmový festival, to už není to staré dobré Berlinale. Takhle si spíš představuje tlačenici při předávání Oscarů, i když ve Státech ještě nebyl. A ten gigantický medvěd mu připadá jako King Kong, který se chystá unést bílou ženu.

Ve všech šesti patrech paláce Berlinale – hudebního divadla, kde se festival každoročně koná, to bzučí jako ve včelím úlu. Všude září zlatá a rudá, rudá a zase jen rudá.

A každá žena voní jiným parfémem.

Rychle proklouznou kolem bezpečnostních kamer. Pro jistotu. Člověk nikdy neví, kdo ty záznamy jednou uvidí. I proto objednal vstupenky pod falešným jménem. Dnes je tedy Bernhard Krüger – se společníci. Jmenuje se Finja, ale on ví, že to není její pravé jméno. Poslední dobou je všechno tak nějak falešné, prolétne mu hlavou. A ještě jedna myšlenka, která by ho vlastně měla uklidnit: *Kde bychom byli méně nápadní než uprostřed tohoto hemžení.*

Konečně sedí uprostřed jedenácté řady parteru, v měkkých sedačkách potažených tmavě červeným plyšem, obklíčeni hříšně drahými róbami, švihácky uvázanými motýlky, blýskavými zuby a hlubokými dekolty, které mu vhání krev do hlavy. A nejen tam. Loni ještě platilo *Me Too* a téměř všechny dámy přišly upnuté až ke krku. Je jen dobře, že tu není jeho žena a on je dnes někým jiným. Možná by to měl dělat častěji. Být Krügerem.

Ukázní myšlenky a podívá se doleva na Finju. Její velké a jasné oči – pro něj ty nejkrásnější oči světa – těkají zvědavě po sálu. Je obrovský, tisíc osm set míst a každé z nich je obsazeno. Něco takového určitě ještě nezažila.

Pět řad před nimi sedí berlínský zemský ministr vnitra Schiller, vedle něj spolková ministryně kultury a médií ve večerních šatech s odhalenými rameny. Když o řadu níž objeví svítící lysinu primátora, přepadne ho náhle obava, jestli tu náhodou není i *ON*, ten muž, kterého se bojí nejvíc. Muž, který určoval jeho život – a dělá to dodnes. Může být někde tady, mezi tou spoustou hostů zahajovacího večera Berlinale.

Bože! Jak jsem jen mohl být tak lehkovážný?

Zhluboka se nadechuje a pomalu zase vydechuje, snaží se být Krügerem, kterého nikdo nezná.

Uklidni se, ten se o kulturu nezajímá! Všechno je to nesmysl – to byla přece jeho slova!

Křečovitě se na Finju usměje. Pohled na ni jeho srdce znovu odemkne. Jako už tolikrát.

Kdyby už alespoň začali promítat ten film. Pak už by byli v bezpečí pod ochranou tmy a všichni tady by zaměřili pozornost na plátno. Jenže ředitel Berlinale Kurt Wagenbach svou zahajovací řeč ne a ne skončit. Zatahá nervózně za Finjinu čepičku a zastrčí pod ni neposedný pramínek vlasů. Ví, že si všimla, jak mu zvlhly prsty. Ví, že to nesnáší.

„Docela mladá, ta vaše společnice,“ ozve se tlumený hlas urostlé brunetky sedící vlevo vedle Finji. Mrká na něj spiklenecky přes její hlavu. Herečka, pomyslí si Krüger. Jakže se jmenuje? Na kůži se jí mihotají zlaté třpytky. Spoře střiženou, přiléhavou látku si zřejmě přilepila přímo na dokonalá prsa. Hvězdy takové věci dělají.

„Dneska výjimečně,“ zamručí.

„Jo výjimečně, ach ták,“ ukazuje žena zářivě bílé zuby.

„Co vám na tom vadí? Když Berlinale zahajuje animovaným filmem, pak na tom přece není nic špatného, ne?“ zabručí Krüger.

Úsměv ženy pohasl. Mrkne na Finju: „Sugar daddy je tak trochu přecitlivělý, co?“

Sugar daddy! Krüger se kouše do rtů. *Vyvíjí se to tu naprosto špatným směrem,* pomyslí si.

Náhle se rozburácí potlesk. Wagenbach konečně domluvil. Osvětlení sálu je tlumeno velmi pomalu, jako když slunce zapadá za kopec. Poslední paprsek a pak už sedí skoro dva tisíce lidí ve tmě.

Navzdory vlhkým prstům ho Finja uchopila za ruku a pevně ji drží. Je to tak krásné, až se mu do očí derou slzy.

Zjišťuje, že se mu tu líbí. Že se mu líbí být Krügerem. A takový animovaný film je vlastně pěkná věc, vzrušující a neškodná zároveň, hezký a inspirující společný zážitek. Pod štítem tmy se konečně uvolní. Šumění v sále opadá, opona klouže šustivě do strany a odhaluje obrovské promítací plátno. Jenže oproti němu je samotná projekce nezvykle malá a bledá, jako by se promítač přehmátl.

Že by chyba?

Záměr?

Kdo ví, dneska člověku prodávají kdejaký nesmysl jako nějakou zvláštnost. Možná je to teď ‚in‘... Každopádně se tomu zřejmě nikdo v sále nediví.

Na plátně je vidět žena, peroxidová blondýna s mikádem, tedy spíš její týl. Přímou před kamerou prochází sklepni chodbou nějaké budovy. Stěny jsou holé, nátěr ušmudlaný, pod stropem se klikatí vodovodní potrubí a rozvody elektriny. Zvuk filmu ruší nezvykle hlasitý šum. Přesto je slyšet pleskot jejích kroků a vrzání bot kameramana. Co to má být? To přece nemůže být zahajovací film.

Že by upoutávka?

Nebo vtípek režiséra?

Zableskne se bílá kůže – žena má odhalená ramena. Zastavila se před kovovými dveřmi výtahu s oprýskaným zeleným nátěrem. Zřejmě nákladní výtah. Kamera čeká s ní, dýchá. „Máte tam špatný film!“ ozve se odněkud shora, z prvního nebo druhého balkónu.

To už se zelené dveře s typickým cinknutím otevřely. Kamera se náhle prudce zatřese a do ženy někdo prudce strčí, až spadne na dno výtahu, vystlaného plastickou fólií. Teď už ji kamera zabírá celou a odhaluje, že má na sobě jen spodní prádlo. V obrazu se na okamžik objeví silná ruka. *Latex*, proběhne hlavou zalarmovanému Krü-

gerovi. Ten chlap má latexové rukavice! Kamera prudce zakolísá.

Krüger má najednou sucho v puse a polévá ho horko.
Neměl bych tu být.

Celý sál zadržuje dech.

Volnou rukou strhává kameraman ženě prádlo z těla, poté ji udeří do obličeje.

„Co je to za svinstvo? Vypněte to!“ křičí někdo z publika. A znovu: „Nesprávný film!“ Sál se rozšuměl. Vpravo od Krügera se někdo směje.

Proboba, jak se tomuhle může někdo smát?

Žena ve výtahu vrtí divoce hlavou. „Ne. Ne! Prosím ne!“

Finja svírá Krügerovu dlaň. Vzpamatuje se a honem jí druhou rukou zakryje oči.

Kamera klesá dolů – muž si kleká. Na chvílku lze rozeznat jeho vztyčený úd. Mihnul se v obraze jen na tak krátký okamžik, že si člověk ani není jistý, jestli tam vůbec byl. Krüger by rád věřil, že nic takového neviděl.

Finja se kroutí, pokouší se oči osvobodit.

První diváci se zvedají.

To už kameraman svírá volnou rukou ženino hrdlo, škrtí ji a přiráží. Škrtí a přiráží. A znovu.

Finja chce stůj co stůj něco vidět a pokouší se odsunout jeho dlaň, a tak jí Krüger přetáhne přes oči okraj čepice.

Toble ne, Finjo. Toble ne! Něco takového nesmíš nikdy spatřit.

Vstane. Táhne ji s sebou a cestou šlape na nohy lidí, kteří ještě sedí. Zatímco sál naplňuje pronikavý pískot a hlasité: „Vypněte to!“, tlačí dívku před sebou mezi opěradly a koleny sedících, ruku stále na její čepici.

Pohled ženy na plátně strnul. Náhle kameraman její hrdlo uvolní a ona se hluboce a lačně nadechne, jako by tím jediným nádechem chtěla nasát do plic veškerý vzduch z okolí. Krüger zůstane stát. Nemůže se nedívat. Kamera se chvěje, když se muž od ženy odtahuje, pak se do obrazu vymrští jeho levá pěst a udeří ji do hrudníku. Žena vytřeští oči, rozevře široce ústa a na chvíli, na strašnou chvíli zkamení. Potom kameraman ruku sundá. V místě, kde je srdce, trčí z bílého těla obrovský, dlouhý hřebík.

„Lidi, vždyť je to jen nahraný,“ volá někdo.

Ne, říká si Krüger. To tedy není. Vypadá to zatraceně opravdově.

Vedle hřebíku vytryskne tmavý potůček. Ústa ženy se otvírají a zavírají v němém, zoufalém boji.

Co ho ale nejvíc vyděsilo, je to malé tetování na předloktí kameramana. Bylo vidět jen na chvíli, ale je si jistý, že rozpoznal pírkó a ještě něco jiného. Něco, čemu nerozumí.

„Dívej se,“ šeptá kameraman, „a zjistíš, že bůh existuje. Stvořila jsi mě. A teď uvidíš, co vás čeká.“

Finja si stáhne čepici z hlavy. Krüger ji uchopí za paži a prchá s ní ze sálu.

Středeční noc

Kapitola 1

Berlín-Kreuzberg
středa, 13. února 2019
20:03 hod.

Z dálky, přes jakousi stěnu z vaty, k němu doléhá zvonění telefonu. Jako by ležel v nějaké časové kapsli, izolovaný od skutečného světa. *To je můj mobil?*

Tom pomalu otvírá oči. Víčka má slepená. Na jeho hrudi spí Phillip, jedenáct měsíců starý zázrak, kterému stále ještě nemůže uvěřit. Ještě větší zázrak ale je, že jeho syn doopravdy spí. Rostou mu zoubky a ta bolest udělala posledních dvacet čtyři hodin peklo ze života nejen jemu. Tuhle noc nezamhouřili oči ani on, ani jeho žena Anna.

Když se před pár hodinami vrátil domů z prezidia, trochu dříve než obvykle, byla už s nervy v koncích, a tak si vzal malého k sobě. Jenže Phil nepřestal křičet ani poté, co mu potřeli dásně gelem tlumícím bolest. Kolem sedmé večer byl Tom tak vyřízený, že se s malým jednoduše stáhl do ložnice na postel, položil si ho na břicho, pevně ho objal a snažil se co nejklidněji dýchat. Přes Philův křik prostě usnul – a teď je ten malý muž na jeho hrudi zobrazením klidu a míru.

Klidu, který přerušilo zvonění telefonu.

Natáhne se a opatrně ho loví z nočního stolku. Phil s mokkými a rozčuchanými vlásy si spokojeně povzdechne. Při každém Tomově pohybu se hýbe s ním, jako by byl jeho součástí.

Tom se usmívá.

Je to až magické.

Na displeji se ukazuje číslo jeho služebny. Vedení referátu. Nejspíš to bude Hubertus Rainer.

„Babylon,“ hlásí se tiše.

„Tome? Jsi to ty? Je ti špatně rozumět.“

„Já tě slyším dobře. Ahoj, Huberte.“

„Chce tě tu Bruckmann. Náměstí Marlene Dietrichové.“

Takže už zase Bruckmann, pomyslí si. Šéf LKA - Zemského kriminálního úřadu 1 pro závažné kriminální činy proti člověku je proslulý spontánními rozkazy a reorganizací pohotovostních týmů.

„Mám volno,“ zavrčí.

„To jsem mu taky říkal. Prý ho to nezajímá.“

Phil tiše mlaskne a pohybuje rtíky, jako kdyby cucal dudlík. „Mě taky ne,“ odpoví Tom.

„Ale mělo by. Bruckmann má totiž právě na krku Schillera a Schulte Weikmeyerovou, no a ti se nenechají jen tak odbýt. A to už vůbec nemluvím o starostovi.“

Starosta, zemský ministr vnitra a spolková ministryně kultury a médií? Tomovy šedé buňky začínají pracovat. „Co se to, proboha, stalo, že jsou ti tři na jedné lodi?“

„Na Berlinale došlo k nějakému incidentu. Situace je trochu nepřehledná.“

Pomaloučku mu to začíná docházet. Berlinale - veřejností ostře sledovaná záležitost s maximální účastí celebrit. „O co jde?“

„Zatím víme jen to, že by mělo jít o veřejné zobrazování násilí podle paragrafu 131 trestního zákoníku a možná i o nebezpečné vyhrožování.“

„Nebezpečné vyhrožování a zobrazování násilí? Proč k tomu tedy svolávají oddělení vražd?“

„Jak už jsem řekl... no... situace je jaksi nepřehledná. Prostě tam jeď. Co nejrychleji.“

„Jsi tam taky?“

„Na místě bude Bruckmann. Palác Berlinale, vchod z náměstí Marlene Dietrichové. Čím dřív tam budeš, tím líp,“ ukončí hovor Rainer.

Tom si povzdychne. Phil na něm tvrdě spí, je celý tep-lounký. Odloží telefon, překulí se na stranu a opatrně, jako ve zpomaleném filmu, ho sesouvá na postel. *Hlavně spin-kej dál, broučku*. Phil opět zamlaská a stáhne k sobě dro-bouňka obočí, jako by se mu vůbec nelíbilo, co se s ním děje. Tom tiše sleze z postele a vyplíží se z ložnice do obývacího pokoje. Tady, zachumlaná do obrovské ručně pletené příkrývky, spí vsedě Anna, ve velkém červeném ušáku, kde v prvních měsících kojila malého. V ruce po-ložené na opěrci drží poloprázdnou sklenici vody. Tom jí opatrně odejme a postaví na konferenční stolek. Chvilí pozoruje její bledou a vyčerpanou tvář. Zasloužila by si trochu klidu. Když ji přesto vzbudí, Anna zmateně vzhledne.

„Musím jít,“ řekne jí tiše. „Na Berlinale se něco stalo.“
Ticho.

Tváří se jí už po tolikáté mihne ten výmluvný výraz:
Už zase.

Jsem unavená.

Jenže s tím nic nenadělám.

Ve skutečnosti ale jen odpoví otázkou: „Kde je Phil?“

„Leží v naší posteli a spí. Co kdyby sis lehla k němu?“

Anna zívne a zmateně se dívá na svou ruku, ve které předtím držela sklenici. Podívá se na konferenční stolek a pochopí. Tváří se jí mihne úsměv.

Někdy právě maličkosti zachraňují vztahy.

Tom si pak v koupelně ošplíchne obličej studenou vo-dou a pozoruje se v zrcadle – kapky mu stékají po krátkých

blondatých vousech, pod nimi se mu kolem krku táhne tenká jizva, která mu každý den připomíná, co se stalo před půldruhým rokem: vyšetřování v Dómu a mrtvou Brigittu Rissovou v jeho kopuli. Jizvu mu do krku vyřízla šňůra, když z ní násilím strhnul klíč. Ten klíč mu tehdy zachránil život. Na záblesk vteřiny je ta vzpomínka tak živá, až pocítí bolest.

Víc vody. Musí ty vzpomínky spláchnout.

Znovu se podívá do zrcadla. Tolik by si přál, aby se v něm jako dřív objevila vedle jeho tváře ta Violina. Tolik mu chybí. Chybí mu její zářící oči, blondaté rozčuchané kadeře, roztomilý nosík a věčné pírko za uchem. Viole je deset let a už nikdy jí nebude víc, jemu s jeho pětatřiceti naopak ano.

Jistě – je dobře, že už se mu nezjevuje. „Z dlouhodobého hlediska nejsou rozhovory s mrtvými zdravé,“ řekla mu kdysi Sita Johannsová. Moudrá rada moudré psychologky. Ale proti stesku to nepomohlo.

Aboj, Vi. Už jsi tu dlouho nebyla, sestřičko, mluví k ní v duchu.

Neodpovídá mu, jako by byla zklamaná nebo uražená, že se o ni tak dlouho nezajímá. Samozřejmě – staral se především o syna Phillipa. Ale měl by kvůli tomu mít špatné svědomí? Jak vysvětlit přízraku desetileté sestřičky, že živé dítě má momentálně přednost – zvláště když to slíbil své ženě?

Pokouší se představit si Violu v zrcadle. Jak bojovně vystrkuje bradu. Nebo jak se nesměle usmívá, protože se jí v hlavě právě zrodil jeden z jejích bláznivých nápadů. Jako vždy by na sobě měla pruhované pyžamo, ve kterém byla před dvaceti lety viděna naposledy, předtím než beze stopy zmizela.

Protože jsem na ni nedával pozor, pomyslí si.

Už je to tu zas. Ten pocit viny mu leží na duši jako černá skvrna. Právě proto udělá lépe, když ji nebude přivolávat – s Violou v zrcadle ta skvrna jen roste.

Nakloní se nad umyvadlo a nechá si proudit studenou vodu přes hlavu, krátké blond vlasy pak vytře ručníkem do sucha a obleče si svetr v barvě svých očí. Šedomodrý. Jizva už není vidět.

Vklouzne do farmářek velikosti 48,5. Když je člověk velký, výběr je malý. Zvláště co se týče kalhot a bot. Ze zamčené rohové skříňky vyndá svoji služební zbraň SIG Sauer P6. Uvědomí si při tom, že je v prodlení s pravidelnými povinnými cvičeními ve střelbě. Důvod je jasný – příliš mnoho případů. Příliš málo času.

Kávovar v kuchyni láká. *Jen jedno espresso*, pomyslí si, *s kapslí to půjde rychle*. Jenže zapomněl na malou vadu stroje, kvůli které při mletí příliš rachotí.

Z ložnice se vzápětí ozve Philův pláč.

Sakra, vzbudil ho...

Hodí do sebe vroucí espresso naráz a opaří si při tom rty i jícnem.

„To nic, miláčku,“ slyší Annin unavený hlas. „To je jen tatínkův kávovar.“

Vždy jsou to maličkosti, které nahlodávají vztahy.

Tom vloží hrnek do dřezu a opustí byt. Jeho třicet let starý Mercedes Benz třídy S je pokrytý filmem špíny, která se na něm usazuje už od zimy. Diesel temně a důvěrně pobroukává: „Jsi policista, který už zase jede k zásahu.“ Musí myslet na Philův pláč a opět ho přemůže špatné svědomí, že v tom Annu nechává samotnou, přesto je rád, že sedí za volantem. Sto devadesát šest centimetrů vysoký policista, nad ním béžové, kožené nebe auta a nad tím

vším nebe nad Berlínem, oblečené do noční šedé, ve které se odráží oranžová světla města, jako by na zemi ležela obrovská výstražná lampa a ozařovala nízko visící mraky.

Takže na místě bude Bruckmann, šéf LKA 1 osobně. Ví Bůh, že se to stává zřídka. Dokonce i během toho případu v Berlínském dómu před půldruhým rokem zůstal v pozadí, přidělil ale Tomovi dohled v osobě doktorky Sity Johannsové, psychologky a bývalé analytičky oddělení OFA.

Moje tajemství, tvoje tajemství. Tom se hořce usměje. Po počátečních potížích definovala tahle věta nově jejich vztah. V dobrém, což mu teď dává naději, že ji Bruckmann k případu znovu přizve. Za normálních okolností by to tak bylo. Jenže normálního není mezi ním a Sitou nic.

Srpen 2001

Kapitola 2

Berlín, Cottbuská brána

8. srpna 2001

21:37 hod.

Pička Mosička!

Semkla pevně rty a mechanicky pokračovala v cestě podél temného, mnohatunového přemostění, nesoucího kolejiště povrchového metra. Nad ní burácel přijíždějící vlak a přeblušoval bluk projíždějících aut. Zleva ji mýjely oslňující reflektory, zprava mizela v dáli červená světla koncovek. Tady, mezi nimi, na úzké asfaltové cestě pod nadzemní dráhou, byl klid.

Vlevo skutečný svět. Vpravo skutečný svět. A já nepatřím ani do jednoho z nich.

Pička Mosička!

Ta slova jí vězela v srdci jako jehla, kterou do něj někdo znovu a znovu zabodával.

Vlak teď byl nad ní. Všechno vibrovalo, dokonce i masívní ocelové nosníky se najednou zdály být křehké. Pak zaznělo skřípění brzd a slábnoucí rachot – vlak vjížděl do nádraží Cottbuská brána.

Ke schodům jí zbývalo ještě sto metrů.

Dolů na cestu dopadalo chladné světlo z nádraží, na tmavě šedých schodech bíle svítil holubí trus. Tucty těch potvor se tiskly ve výklencích ocelových nosníků.

Ne abych to schytala, až půjdu pod nimi. I když by to vlastně odpovídalo – ve sračkách v pravém slova smyslu.

Přiložila si ke rtům poloprázdnou plechovku. Nevěděla, že pivo chutná tak hořce. Přesto, že už jí bylo šestnáct, platil pro ni i nadále matčin zákaz pít alkoholu. „Nebud’ jako oni,“ říkala pořád, přitom ona sama hledala útěchu na dně sklenice, když

byla večer v jejich dvoupokojovém bytě osamělost příliš krutá a prsty příliš bolavé od práce na lince v krejčovské dílně.

Padesát metrů. Schody se přiblížily.

Ještě jednou si lokla piva. Nic se teď nehodí víc než něco hořkého.

Pička Mosička. Říkali jí tak už od jejích sedmi. A když bylo ještě hůř – Piča Mosička! Ta zkurvená NDR je už jedenáct let historií, ale její nadávky se tu ještě drží. Mosíci byli zabraniční dělníci z Mosambiku. Těm z Vietnamu říkali Fidžici. Jako by doma neměli atlas.

I s Mosičkou byli vedle – přinejmenším co se týkalo jí. Nepocházela z Mosambiku. Narodila se tady, sakra. Jako Němka, stejně jako její matka. Její otec taky nebyl z Mosambiku ani odnikud z Afriky, byl Kubánec.

Afroděvka!

To také rádi používali. Ze zeměpisu za pět. Sednout.

Už jen dvacet metrů...

Proč jen si matka našla byt právě tady. Cottbuská brána je nejnevlídnější a nejspínavější čtvrt' v celém Berlíně. No dobře, možná byly i horší. A se špínou vlastně neměla až takový problém. S nevlídností naopak ano. Nenáviděla tohle místo, protože na lidi působilo tak zvláštně a měnilo je na jakési otravné, lačné zoufalce. Doslova to cítila. Viděla to na nich. Viděla ty modré skvrny na jejich pažích a šjích. Viděla ty borečnaté, bladové pohledy. Rozšířené zorničky. Vypušapkováná prsa. Svaly nafouknuté anaboliky. Rtěnky pro barvoslepé, pokradmo nanášené – ne proto, aby nikdo neviděl, jak se líčí – byly jednoduše kradené. Kež by to všechno nevnímala. Jenže to nemohla nevidět. Proto tu čtvrt' tak nenáviděla, zvlášť zdejší školu. A škola jí tu nenávist vracela. Nebo to byla ona, kdo vracel nenávist?

No nic. Musí jen ještě jednou sebrat odvalu a bude po všem.

Školní taška už nebude pálit.

Už v ní nenajde psí lejno.

Stála teď přímo u schodů. Stairway to Heaven - ten starý song hráli už tenkrát. Stoupala vzbůru, schod za schodem. Bílé tenisky na bílém holubím trusu. Na předposledním schodu zaváhala, zastavila se a rozhlédla se po nádraží. Ledový průvan jí brábnul do kudrnaté hřívky a vehnal vlasy do obličeje. Dvě dlouhé řady zářivek na stropě nad stěnami ze starého železa a špinavého skla vypadaly jako zářící koleje visící nad šedým nástupištěm. Svět tam venku vypadal tady zevnitř ještě špinavěji, než už beztak byl. Světelná návěst už oznamovala příjezd příštího vlaku.

U1 směrem Warschauer StraÙe, za dvě minuty.

Jen ještě jednou buď odvážná.

Už jen ten jeden poslední schod.

Mohl by ji ještě někdo zastavit?

Na nástupišti byla jen hrstka lidí. Dva týpci na jeho druhém konci. Příliš daleko. Uprostřed, na vratkých nobách žena s vyžilým obličejem. Příliš pomalá, příliš slabá. A pak ještě líbající se pár na lavičce, on v baseballové čepici, ona na jeho klíně. Ani od těch nemůže nic očekávat.

Ale co vlastně myslela tím „očekávat“? Byla pevně rozhodnutá, chtěla přece...

Vtom ucítla štouchnutí do zad a zavravorala. Proběhl kolem ní nějaký zrzavý mladík v černé bundě s bílou kobrou na zádech. Mohlo mu být tak šestnáct, osmnáct. Nevšimla si ho, když za ní vybíhal schody.

„Pardon“ by bylo namíště, blbečku!

Ale on se na ni ani neobtěžoval podívat - hleděl mimo ni dolů na ulici. To, co tam viděl nebo neviděl, ho očividně uklidnilo. Hbitě si svlékl bundu, obrátil ji šedou vycpávkou ven na líc a kvapně do ní zase vklouzl. Přitom objevila na jeho krku velké tetování a nemohla od něj odtrhnout pohled. Ale ten zrzek

si hned vytáhl zip až ke krku a tetování zmizelo. Pak schoval vlasy pod šedou čepici.

„Co je?“ vyštěknul, když si jejího pohledu konečně všiml.

Beze slova se odvrátila.

Už jen minuta.

Jedním douškem dopila zbytek piva a zmáčkla v dlani prázdnou plechovku. Srdce jí s každou vteřinou bilo rychleji.

Vydala se pomalu k bráně, tam, kudy na kolejiště vjížděly vlaky. Teprve teď se dostavil strach.

Čeho se před chvílí asi tak bál ten zrzek?

Naposledy se ohlédni.

Stál tam, v koutku úst mu sice ležerně visela cigareta, kterou si právě zapálil, ale pohled měl nervózní. Pravou rukou zajel do kapsy u bundy a něco v ní uchopil. To něco ho zřejmě uklidnilo, a tak se napřímil v ramenou. Co to tam měl? Pistoli? Ne, ta je moc velká. Možná nůž. Vystřelovací.

Už zase to děláš.

Všechno vidíš.

A jako vždy v nesprávnou chvíli.

Odvrátila se od něj a podívala se dopředu. Na cíl. Konečně! Z brány vyvanul s hlasitým hvízdodem vítr, po kolejích se blížila dvě světla, nad nimi světelná tabule. U1. Koleje se rozezpívaly. Na chvíli zavřela oči. Vzduch byl chladný a starý - zatuchlý vzduch Cottbuské brány. Zachytil se jí v tisících lóknách, jako by ji chtěl celičkou uchvátit a pohltnout. Usadit se v ní. Otrávit ji. Třásla se jí kolena, svaly brozily selháním a srdce tím, že pukne dřív, než...

Ale to všechno nebylo nic proti strachu, že všechno bude pokračovat dál jako doposud.

Teď už byla světla dostatečně blízko, vlak burácel a ona se rozběhla. Jen nesmí skočit na koleje příliš brzy - mohl by ještě včas přibrzdit a neměl by dostatečnou razanci.

Ted!

Poslední skok -

Něco ji chytilo za pravou paži a zastavilo v rozběhu tak náhle, že měla pocit, jako by jí to mělo vykloubit rameno. Čumák vlaku ji minul jen o několik centimetrů. Levým ramenem narazila do jeho boční stěny. Roztočilo ji to - udělala poloviční piruetu, než ji mantinel odrazil jako billiardoovou kouli, až nakonec bolestně přistála v náruči nějakého muže a narazila čelem do jeho brady. Oba spadli dozadu, zpátky na nástupiště. Brzdy kvílely. Vlak zastavil. Dveře zasyčely.

Srdce jí na chvíli vynechalo, než se zase rychlostí šicího stroje bolavě rozběhlo.

„Človče, zbláznila ses?“ Zrzek vstal a mnul si bradu.

„Do prdele. Cos to udělal!“ křičela a sbírala se na nohy.

Ucouvl před ní: „Hele, pomalu, přece jen jsem ti právě zachránil život...“

„Proč? Proč jsi to udělal?“ Vrhla se na něj a bušila mu pěstmi do hrudi. „Proč?“

„Přestaň, zatraceně. Co je to s tebou?“

„Proč se do toho pleteš, ty zatracenej idiote?“ Vztekla do něj bušila dál.

„Já... ech, já nevím. Au! Přestaň!“ Chytil ji za zápěstí a pevně ji držel.

„Debile!“

„No dobře. Příště tě nechám být. Si klidně skoč pod vlak. Mi můžeš bejt ukradená.“

Zatočila se jí hlava, ramena hořela a najednou ji opustily síly. Rozvzlykala se, svěsila ruce a opřela mu čelo o hrud. „Příště,“ zasténala, „ach, Bože, příště...“

Zrzek tam stál jako solný sloup.

„A co když to příště nedokážu?“ vzlykala.

Chvilí váhal, nakonec ji ale objal, opatrně, jako by ji mohl

polámat. „Hele, už je dobře,“ mumlal. „To bude dobrý, to bude dobrý,“ opakoval dokola.

Několik lidí se dívalo jejich směrem, ale žádný z nich je neoslovil.

Zrzek ji nepouštěl z náruče. Vlak se rozjel a vyjel z nádraží. „Jak se vlastně jmenuješ?“ zeptal se.

„Sita,“ odpověděla. „A ty?“

Chvilí mlčel, než mávl rukou. „To teď není důležitý.“

Jakže, prosím? Není důležité? Dotklo se jí, že nechtěl prozradit své jméno. Podívala se na něj, on se ale díval za ni a jeho rysy náhle ztuhly. „Do hajzlu,“ zašeptal.

Otočila se – po posledních schodech stoupali tři mladíci, všichni v černých kožených bundách a džínách, s pohledy vlčí smečky. Když ten prostřední s čírem na hlavě zrzka spatřil, křivě se ušklíbl. Pak se zaměřil na Situ.

Zrzek byl bílý jako stěna. Sáhl do kapsy u kalhot, kde předpokládala nůž.

Kapitola 3

Berlín, Divadlo na Postupimském náměstí
středa, 13. února 2019
21:01 hod.

Tom zaparkoval vůz ve vedlejší ulici. Cítí se jako zbitý i po espressu, které před chvílí zhltnul. Nedostatek spánku si vybírá svoji daň. Všechno při starém, pomyslí si. Zná tu únavu jako svoje staré boty. Až na to, že důvodem je teď Phillip. Dříve to bylo kvůli tajnému vyšetřování - neustálému hledání jeho sestřičky Violy. Ale myšlenku na ni honem zažene.

V kapse u kalhot nahmatá dvě zbylé tablety a jednu z nich spolkne. Ritalin ho spolehlivě postaví na nohy a zajistí, že bude v příštích několika hodinách bdělý a soustředěný. Jasně, porušuje tím zákon o návykových látkách, ale někteří kolegové berou i koks nebo amfetaminy, někteří pijí, aby to všechno přestáli. Naproti tomu se člověk po konzumaci methylnfenidátu stále ještě považuje za způsobilého řídit a jednat - i když Sita by mu na to určitě řekla, že si jen hledá výmluvu. Vyléčení alkoholici jako ona jsou ti nejtvrďší odpůrci užívání drog... Ale proč se mu, k čertu, už zase vkrádá do myšlenek právě ona?

Vezme ze sedadla pro spolujezdce ramenní pouzdro s pistolí a vystoupí z vozu. Mlha zhoustla, venku je sychravo a hnusně. Tohle počasí ho alespoň okamžitě probere, zatímco účinky tablety se dostaví až později.

Na náměstí Marlene Dietrichové blikají modré policejní majáky a osvětlují hrozen zvědavců, tlačících se před palácem Berlinale. Ze skleněné fasády na tu podívanou

němě shlíží medvěd. Před vstupem zaujali pozice policisté, na ně dorážejí novináři, kteří původně přijeli kvůli červenému koberci... Nedostanou z nich ale žádnou informaci, natož povolení vejít dovnitř. Z vedlejší ulice vedoucí k postrannímu vchodu do divadla pomalu vyjíždějí dvě černé limuzíny. Celebrity na útěku. Ať je tam uvnitř kterýkoli z kolegů, svoji práci nedělá dobře. Nechat odejít svědky z místa činu je v jejich branži prostě nepřípustné. Jenže v závislosti na jejich postavení se holt neustále dělají výjimky.

Tom si razí cestu davem. Fotořafové a novináři vykřikují otázky směrem k policistům před vchodem, jejich jednoslabičné odpovědi v tom zmatku ale zanikají. Tom mává svým průkazem: „Babylon, LKA. Musím dovnitř, kolegové.“

„Kdože?“ ptá se jeden z nich. Hluk je tak velký, že mu Tom sotva rozumí.

„Tom Babylon. LKA Berlín.“

„Zemská kriminálka?“ chytí se hned jeden z poblíž stojících novinářů. Na krátkou chvíli zavládne ticho, pak se všichni najednou otočí k Tomovi a divoce, jeden přes druhého na něj volají další a další otázky.

„Pojďte!“ pokyne mu hekticky jeden z kolegů a nechá ho projít. Jakmile za ním skleněné dveře zaklaply, zmatek venku už sem doléhá jen tlumeně.

Ve foyer vládne strašidelná prázdnota s ohledem na to, že se tu právě mělo konat slavnostní zahájení berlínského mezinárodního filmového festivalu. Jen tu a tam stojí skupinky lidí ve večerních róbách a s vyplašenými výrazy ve tvářích spolu tlumeně hovoří. Do výše šesti pater se odtud vinou dvě schodiště. Budovu divadla zná, avšak jen její sklepení s nočním klubem, s jehož majite-

lem ho pojí víc, než je mu milé. Naproti tomu sál a jeviště ještě neviděl.

Otevře nejbližší dveře do parteru hlediště a rozhlédne se – v jemné křivce se tu sbíhá k pódiu dobrých třicet řad červených, teď už prázdných křesel – po svědcích ani stopa. Přímo nad Tomem jsou první a druhý balkon, nad nimi jiskří u stropu světla, kdežto osvětlení řečnického pultu pod obrovským projekčním plátnem už je vypnuté. Před pódiem stojí asi tucet lidí. Rozeznává mezi nimi Bruckmanna a Grauweina ze zemské kriminálky, primátora Ottu Kellera a pak ještě vyzáblou postavu Josepha Mortena, navlečenou do hnědého tvídového obleku. Jinak oblečeného ho snad ještě neviděl.

Od skupinky se oddělil vedoucí oddělení kriminalistické techniky a expertiz Peer Grauwein a spěchá k němu. V nadmutém forenzním overalu nepůsobí tak hubeně jako jindy. Nově teď nosí vousy v královském stylu, kterými mu nad horním rtem prosvítá zaječí pysk, jak to i sám nazývá. „Ahoj, Tome. Je to trochu jako dějà vu, vid’?“

„Dějà vu? Ve vztahu k čemu?“

„K té věci v Dómu.“

Tom zkrabatí čelo: „Jenže pokud jsem správně rozuměl, chybí v tom dějà vu mrtvola.“

„Ne, neměl jsem na mysli ten případ jako takový. Jde spíš o zvláštní jednotku Soko – stejné složení jako tehdy.“

Tom zvedne udiveně obočí: „Nasadili zvláštní jednotku? Na tohle? Vždyť už tak nám všem přetékají stoly složkami.“

„Mě se neptej,“ odpoví mu Grauwein a pokývne hlavou směrem k muži s lysinou. „Vím jen, že tohle má přednost – zvláštní požadavek našeho nejvyššího.“

„Otty Kellera? Od kdy určuje primátor, kdo bude v týmu vyšetřovatelů? A proč vůbec Soko? Doteď jsem slyšel jen o zobrazování násilí a nebezpečném vyhrožování podle trestního zákoníku.“

„Počkej, až uslyšíš Kellera,“ šeptá Grauwein. Vzápětí ztiší hlas ještě víc: „A ještě něco: Ten týpek z interního auditu to nevzdává, poslal ho na mě Morten kvůli tý starý věci s falešnou nákladovou položkou. Nenech mě v tom, nechci si to vyžrat sám.“

„Cože? Vždyť už je to tak dávno,“ zavrčí Tom. „To už nikdo nemůže správně přiřadit, při všech těch případech, co prošly oddělením.“

„Byrokratický krysy,“ mručí Grauwein.

Zpropadeně, že si ten Morten nedá pokoj, pomyslí si Tom. Před půldruhým rokem našel u Anny papírové psaníčko se srdcem probodnutým šípem, ve kterém byl bílý prášek. Požádal Grauweina, aby ho nechal diskrétně prozkoumat v laboratoři a zapsal to do nákladů pod jinou položkou, jenže tam si jeden zvláště horlivý kolega všiml, že ta položka už byla dávno předtím uzavřena. Dodnes se Tom nedozvěděl, co to bylo za prášek. Jenže od té doby visí záležitost s falešnou položkou stále ve vzduchu. Vlastně je to jen maličkost, ale protože už má za sebou dvě disciplinární řízení kvůli soukromému pátrání po Viole, je každá taková maličkost tou pověstnou kapkou navíc.

Tok myšlenek mu přeruší Grauwein: „Musím nahoru do promítací místnosti.“ Mávne na pozdrav a spěchá ke dveřím. Tom pokračuje k pódiu, kde dr. Walter Bruckmann tiše diskutuje se zemským ministrem vnitra. Zaregistruje Toma koutkem oka a pozdraví ho svým typickým pevným stisknutím dlaně. Jeho mohutná holá lebka

se leskne ve světlech reflektorů. „Tome. Dobře, že vás tu máme. Jo Morten převezme velení, budeme pracovat –“
„... ve stejné konstelaci, jako Soko Dóm. Ano, vím,“
dopoví za něj Tom. „A co bude s případem Schreinauer? Jeho příbuzní mi šlapou na paty.“

„Ten převezme někdo jiný,“ odpoví stroze Bruckmann a zpoza brýlí ho zpraží mrazivým pohledem – nesnáší, když ho někdo přerušuje.

Joseph Morten se zdrženlivě usmívá. Že se Tom před šéfem znemožnil, mu vyhovuje. Vlastně – čím víc kolegů se před šéfem znemožní, tím lépe pro něj. Je mu pětadesát a už půldruhého roku pracuje cíleně na svém kariérním postupu. Chce získat post vedoucího referátu a vystřídat tak neustále postonávajícího Huberta Rainera.

„Tome,“ pokyne mu stroze, černé ulízané vlasy se při tom ani nehnou.

„Joseph,“ odpoví Tom a záměrně při tom nepoužije zkrácený tvar Jo. Tne tím do živého, protože Jo Morten své křestní jméno nenávidí stejně, jako vášnivě miluje kouření – je totiž notorický kuřák. Jeho křečovitý úsměv teď prozrazuje, že by mu snad nejraději típnul cigaretu o ruku. Od případu v Dómu je jejich vztah víc než napjatý.

„Za chvíli dorazí i Sita,“ řekne. „Dáme do toho všechno, *on* to tak chce,“ stočí pohled na primátora, který sedí bledý a jako ztracený v jednom z červených křesel v první řadě, zatímco Bruckmann dál živě gestikuluje rukama při diskuzi se zemským ministrem vnitra.

„O co tady vlastně jde?“ ptá se Tom.

„Sál plný hostů, měl být promítán zahajovací film,“ vysvětluje Morten, „jenže s projektorem někdo manipuloval. A tak místo zahajovacího filmu zhlédlo publikum

takzvaný snuff film, ve kterém je před běžící kamerou znásilněna a zavražděna mladá žena.“

Tom zaraženě mlčí. Snuff film na jednom z největších evropských filmových festivalů, před očima světové veřejnosti. Proto tedy ten rozruch. „Jak byla zavražděna?“

„Hřebíkem,“ řekne Morten teď už sotva slyšitelně. „Do srdce.“

„Bože.“ Potřebuje chvíli, aby zahnal odporný obraz, který se mu tvaruje v hlavě. „A co je s promítačem?“

„Pachatel ho donutil nahrát datový soubor s tím brakem, pak ho svázal, spustil promítání, zamknul jeho klíči dveře projekční místnosti a zmizel. Později dva kulisáci vykopli dveře a promítače rozvázali.“

„Máme popis pachatele?“

„Měl přes hlavu černou kuklu,“ zavrčí Morten.

„A co ten film? Je to autentický záznam? Myslím tím, jestli skutečně došlo ke znásilnění a k vraždě?“

„Nejsme si jisti. Vypadá to dost autenticky, ale dnes už díky moderním speciálním efektům a digitálnímu zpracování vypadá skoro každá vražda ve filmech jako skutečná. Mohla by to tedy být i provokace nebo...“

„Mortene!“ zarazí ho ostře Bruckmann. Přerušil rozhovor se zemským ministrem vnitra a ukazuje hlavou směrem k primátorovi, který stále ještě sedí v křesle, jako by k němu přirostl, a zírá na svůj mobil.

Morten si rozpačitě odkašle: „No, ehm. Ta věc se má tak: pan doktor Keller říká, že ta oběť z filmu je jeho dcera.“

Tom je otřesený. „Znamená to... že seděl v publiku a viděl...?“

Morten přikývne.

Tom zná Kellera jen z televize jako zavalitého a přesto vždy energií sršícího muže. Teď ale působí, jako by mu byl

oblek příliš velký, věnec ježatých šedých vlasů vytváří neobvyklý kontrast k popelavě bledé tváři skloněné nad mobilním telefonem. Roztržitě přejíždí prsty po jeho displeji.

„Celou dobu se dceři zkouší dovolat,“ šeptá Morten. „Doteď neúspěšně...“

„Ale jestli Keller svoji dceru poznal,“ míní Tom, „pak je téměř jisté, že ten film není podvrh, nebo?“

„Jenže ta věc se má tak,“ nakloní se k němu Morten: „že Sinja Kellerová studuje herectví. A její pověst je... no. Už jednou takový film točila a... s otcem jsou zřejmě na ostří nože. K tomu ještě to bojovné oznámení na konci – tedy na můj vkus příliš teatrální.“

„Jaké oznámení?“

„To ti ještě nikdo neřekl?“

Vtom se z horního konce hlediště ozve zvuk kliky od dveří. Vchody jsou tam zastíněny prvním balkonem, proto je nejdřív vidět jen rostoucí světelný obdélník. A v něm pak Tom rozezná siluetu vytáhlé ženy s krátce střiženými vlasy.

Kapitola 4

Berlín, Cottbuská brána

8. srpna 2001

22:01 hod.

Sita si prohlížela tři týpky v kožených bundách, kteří právě přišli na nástupiště. To, co viděla, se jí vůbec nelíbilo. A ještě méně fakt, že si to namířili přímo k ní a zrzkovi. Stála pořád ještě blízko vjezdu do stanice, docela daleko od schodů.

Ten uprostřed, ostříhaný na Irokéze, vystrčil bojovně bradu a zakřičel: „Měls radši zdrhnout, smrade.“ Jeho hlas se pod skleňným zastřešením nepříjemně rozléhal.

„A ty radši zůstaň, kde jsi,“ odpověděl mu zrzek a naznačil demonstrativním pohybem ruky, že v kapse bundy schovává něco na svou obranu.

Irokéz se zakřenil, pro jistotu ale zůstal stát ve vzdálenosti asi deseti metrů, zbylí dva ho následovali jako loutky přivázané neviditelnými provázky k jeho ruce.

„Co chceš?“ zavolal na něj zrzek.

Odpověď zanikla v burácení dalšího vjíždějícího vlaku. Náraz větru ji udeřil do zad, kolem prosvištěla žlutá stěna s okny a dveřmi, brzdy zakvílely, až U1 zůstal stát několik metrů od nich. Dveře se otevřely a z nich vystoupila hrstka lidí.

„Neslyšel jsem ani slovo,“ zvolal zrzek.

„To ty mi dlužíš odpověď. Hromadu odpovědí.“

„Odpovědi na co?“

Irokéz vytáhl vystřelovací nůž, držel ho ve výši ramen jen mezi palcem a ukazováčkem a lehce jím pohoupával, až to vypadalo, jako by jim ten nůž mával.

Bože! Co to má znamenat? pomyslela si Sita. Zaplést se do sporu těch pitomých cottbuských gangů je to poslední, co

teď potřebuje. Je čas odsud zmizet - dveře vlaku byly ještě otevřené.

„Díky za to předtím,“ zamumlala, přitom si ani nebyla jistá, jestli je mu opravdu vděčná, nebo ho spíš nenávidí, protože Mosička stále ještě existuje. Chtěla se rozběhnout, jenže zrzek ji chytil za paži.

„To je blbej nápad,“ zabručel.

„Pust' mě,“ zasyčela.

„Ale ale, copak, draboušku? Nadělala sis do kalhotek?“ volal Irokéz. „Přejdi prostě k nám, tady se ti nic nestane.“

„Nevěř mu ani slovo,“ šeptal zrzek.

„Neříkej.“ Pokusila se vymanit z jeho sevření. „A proč mám věřit tobě? Nechceš mi ani říct svý jméno.“

„Myslí si, že spolu něco máme.“

„No a?“

„No a proto si myslí, že když dostane tebe, bude mít na háku mě.“ Teď tu stála jako zkoprnělá.

Zrzek ji pustil: „Už ti to došlo?“

„Pojď k nám, draboušku,“ zvolal znovu Irokéz a rozpráhl náruč. „Nejsem tak strašnej, jak vypadám. V každým případě ale nejsem takovej hajzl jako tamten,“ ukázal na zrzka a pomalu se přibližoval k vlaku.

V Sitině hlavě to jen vřelo. Ještě před několika minutami se chtěla zabít a teď tady stála a přemýšlela, jak si zachráni krk v tom evidentně eskalujícím sporu mezi členy gangu. Kdyby se teď rozběhla, nejspíš by jen tak tak stihla doběhnout k posledním dveřím vlaku. Jenže ten týpek s círem spolu s kumpány by stejně tak mohli naskočit do vagonu na jeho druhém konci a dopadnout ji v jedoucím vlaku. Špatný nápad. Zvlášť pokud se zrzek ve svém odhadu nemýlil.

„Co to má kurva znamenat s tím nožem?“ volal zrzek.

„Ty sis přece začal,“ poklepal si Irokéz demonstrativně na kapsu bundy.

Několik lidí na nástupišti se podívalo jejich směrem, hned se ale zase odvrátili. Cottbuská brána nebylo místo, kde by se někdo odvážil zasáhnout - už vůbec ne, když byl ve hře nůž.

Sita horečně přemýšlela. Každou chvíli se dveře vlaku zavřou a oni budou stát na konci nádraží, vydáni na pospas těm třem. Co teď? Má skočit do vlaku? Zůstat?

Zatraceně! Ani jedno není správně. Tohle nemá východisko. Jako blesk jí hlavou prolétne myšlenka, že by toho všeho byla ušetřena, kdyby ji pan To-ten-není-důležitý prostě nechal skočit pod vlak...

„Věříš mi?“ zachraptěl zrzek.

„Ne!“ vyhrkla Sita.

To už ji ale popadl za paži tak pevně, až to zabořelo. „V pohodě,“ zavolal na ty chlápky. „Jdeme k vám.“

„Aleluja,“ křenil se Irokéz a udělal další krok směrem k nejbližším dveřím vlaku - chytře se jistil pro případ, že by do něj v poslední chvíli naskočili.

„Co blbneš?“ soptila.

„Sklapni!“ Tlačil ji dál podél kolejí směrem k vlaku. Irokéz vyčkával u zadních dveří vagonu, jednu nohu na stupínku, druhou na nástupišti. Dveře sebou cukly, ale nezavřely se, protože senzory zaregistrovaly překážku.

„Vidíš támhleto?“ zašeptal zrzek a ukazoval bradou na konec posledního vagonu.

Támhleto? Sita nechápala, co tím mínil. Ukazatel Warchauer StraÙe? Stěrače? Cukající dveře? Byla jako v transu. Její nohy šly dál, ale rozum se zablokoval. Setřes tu ruku, ten chlap to nemá v hlavě v pořádku! měla by si pomyslet, jenže místo toho měla v hlavě jen velké prázdno.

Co myslel tím támhleto?

Konec vlaku už byl na dosah.

„Teď,“ zasyčel zrzek. „Skoč!“

Sám skočil přes okraj nástupiště do kolejiště a táhl ji s sebou. Nezbyvalo jí tedy nic jiného než skočit za ním. Poslední, co koutkem oka zablédla, byl úžas ve tváři Irokéze a prudký pohyb, který naznačoval, že opouští vyčkávací pozici ve dveřích. „Hele, zdrhají!“ křičel.

Zrzek stoupl na spráhlo vagónu a vyšvihnul se na něj. „Sem nahoru, rychle.“

Dveře U1 tiše zabrčely.

Ve chvíli, kdy položila nohu na spráhlo a zrzek ji vytáhl za ruku, sebou vlak trhnul a rozjel se. A tak už podruhé za tento večer ztratila rovnováhu a měla pocit, že jí zrzek vytrhne paži z kloubu. Aby získala rovnováhu zpátky, vyhledala druhou nohou úzké ocelové spráhlo, jenže v tom místě už byly nohy tři – zrzek zkrřivil obličej do bolestivé grimasy, když mu dupla na tenisku.

Irokéz skočil na koleje a s kumpány za zády sprintoval za rozjíždějícím se vlakem. Na okamžik se jeho ruka ocitla jen na několik centimetrů od ní. Jako by se k ní chtěl protáhnout i námahou zkrřivený obličej, až to vypadalo, že se roztrhne. Jenže to už se vlak rozjel naplno.

Jednou rukou se zrzek přidržoval stříbrné kliky zadních dveří, druhou ji objal kolem boků a přitáhl těsně ke žlutým dveřím. „Dávej si pozor na nohy! Ať nesklouzneš!“

Ne, určitě nesklouzne.

Radši se ani nebude hýbat. Ani nepřikývne.

Vlak ubáněl z nádraží do noci tempem, které jí působilo závrať. Vzdušný proud za ním jí cuchal kadeřavé vlasy. Ve světle nádražních lamp se vzdalovaly tři siluety v kožených bundách, až vypadaly jako tři špinavé fleky na kolejích.

Kapitola 5

Berlín, Divadlo na Postupimském náměstí
středa, 13. února 2019
21:19 hod.

Sita Johannsová vystoupila ze stínu prvního balkonu do osvětleného prostoru hlediště a jde dlouhými kroky podél červených sedaček k pódiu, kde stojí skupina vyšetřovatelů.

Ví, co ti ostatní vidí. Vysokou ženu s tmavýma očima a bronzovým nádechem pleti, krátce střiženými vlasy a se zajizvenou popáleninou na levé lícni kosti, dlouhou asi jako cigareta.

Ví, že polovina pohledů, které ji sledují, je žádostivá.

Ví také, že díky jejímu neskrývanému sebevědomí nedá svůj zájem nikdo z přítomných najevo. Vysoké napětí – nedotýkat se! *Mužské myšlení. Mužské sračky.* Ne, že by muže neměla ráda. Jenže většina chlapů se bojí silných žen, aniž by jim došlo, že být silný neznamená, že člověk nemůže být i slabý.

Tomův pohled ji zasáhne nepřipravenou. Zkrátí kroky. Vidí, že si toho všiml. A doufá, že ostatní ne. Tom jako vždy vyčnívá ze skupiny už jen díky své výšce.

Jeden a půl roku.

Tehdy si své místo v týmu vyšetřovatelů musela tvrdě vybojovat, aby ho vzápětí zase vyklidila, protože Bruckmann jí vytkl, že nesplnila své úkoly, ačkoli její úspěchy dokazovaly opak. Bruckmannovi ve skutečnosti nevyhovovaly metody, jakými jich dosáhla. Dokonce spíš dělala pravý opak toho, co od ní požadoval: stala se Tomovým spojencem. Minulý rok pak trávila péčí o soukromé pa-

cienty, ale bolístky prominentů, na které si zadělali sami životem v blahobytu, už jí jdou pěkně na nervy. Vadí jí tím víc, čím víc touží po normálu. Před dvěma týdny se proto ucházela o čerstvě vypsany částečný úvazek vězeňského psychologa v nápravném zařízení Moabit, ale zatím jí nepřišla odpověď.

Že ji k vyšetřování povolal právě Bruckmann, určitě nebyl jeho nápad – to jí dal najevo už během telefonátu. Z jeho strany je to jen politický ústupek Ottovi Kellero-
vi, který vyžadoval, aby případ vyšetřovala bývalá Soko Dóm. Ten samý tým – ten samý úspěch. Jednoduchá rovnice vzešlá z osobní nouze politika. A Bruckmann souhlasil. Konečně – chce se dostat dál, být šéfem LKA 1 mu nestačí.

„Ahoj, paní psycholožko,“ pozdraví ji Tom. Modré oči... Citlivý Viking...

„Ahoj Tome,“ odpoví mu.

To v jeho výrazu je ironie? Odmítání? Usmívá se, ale ona ví, že jí to ještě stále má za zlé – na pohřbu Karin Rissové, poslední oběti Dómského vraha, jak ho pokřtil tisk, stály s tehdy těhotnou Annou vedle sebe. Sitin pohled sklouzl na její břicho, na kterém těhotenství ještě nebylo skoro znát, na její blondáté vlasy a v tu chvíli se jí v mysli vybavila Tomova pohřešovaná sestřička Viola – malá blondátá divoška smějící se na ni z fotografie, kterou jí ukázal. Zeptala se ho, jestli doufá, že to bude holčička.

„Ne,“ odpověděl příkře.

Litovala toho zbytečného rýpnutí, proto oběma později ještě pogratalovala, jenže Anna se přitom podívala na Toma tak zvláště, jako člověk, který se nemůže bezstarostně těšit. Nikdo jiný by si toho výrazu jejich očí

nevšiml, ale Sita ho nemohla nezaznamenat. Vidět a vnímat je její práce a přirozenost.

Měla Anna strach z těhotenství? Bála se přivést na svět dítě, které by muselo konkurovat Viole?

Tom se na dítě těšil až příliš, než aby to zaznamenal.

Měla spíš pocit, že jeho radost Annu zneklidňovala. Jako by se cítila provinile. Působila jako někdo, kdo tomu druhému něco tají nebo se obává, že toho druhého zklame. Její pohled říkal: mám tajemství.

A v tu chvíli Sita pochopila, co se v Anně odehrává: nebyla si jistá, jestli je Tom otcem jejího dítěte!

A Tom? Neměl evidentně ani to nejmenší tušení. Je pochopitelné, že mu to Anna tajila – byla to jen její věc. Jenže Sitě na Tomovi záleželo tolik, že ho nechtěla nechat v nevědomosti, takže to téma otevřela. Dodnes jí neodpustil. Měla to tušit. Měla vědět, že co se týče pravidla „co nesmí být, není“, nebude ani on výjimkou. Navíc ani neexistuje důkaz, jen jediný krátký pohled – a ten by měl stačit?

„Zdravím, Sito,“ vrací ji zpátky do reality Bruckmann. Jeho ruka je jako svěrák. Někteří vám při pozdravu sevrou pevně dlaň, protože jste jim sympatičtí nebo jsou prostě nevázaní. Bruckmann přitvrzuje z jiných důvodů. „Fajn, že jste zase s námi.“

Morten neřekne nic, omezí se jen na pokývnutí hlavou.

Arogantní hajzl.

„Pane doktore Kellere,“ pozvedne Bruckmann hlas, „smím vám představit naši psycholožku, doktorku Situ Johannsovou?“

Primátor se namáhavě vztyčí ze sedačky. Je bledý, o dost menší než ona s jejím metrem šestasedmdesát, má ztrhaný výraz ve tváři, na čele se mu lesknou kapky potu

a přesto Sita doslova cítí energii, která z něj vyzařuje. Keller je tím, co média nazývají plnokrevným politikem, a na rozdíl od jeho předchůdce ovládá berlínský partajní terén. Ale teď je při podání ruky duchem nepřítomný.

„Paní Johannsová je naše bývalá spolupracovnice z oddělení operativní analýzy případů, krátce OFA. Dnes už má soukromou praxi, ale v případě potřeby je nám vždy k dispozici.“

V případě potřeby, aba. Takže od té doby už asi pomoc nepotřebovali.

„Psycholožka,“ opakuje Keller. „No dobře. V tom případě jste nejspíš způsobilá zatočit s tím urážlivým a nesprávným posuzováním tohoto případu.“

„Jak prosím?“ ptá se zmatená Sita.

„Poslyšte, pane Kellere,“ snaží se jej zkrotit Bruckmann. „Nikdo tady neposuzuje situaci...“

„Ušetřete si to. Nejsem slepý,“ vyštěkne Keller. „Tamto,“ ukáže na prázdné promítací plátno, „byla *moje* dcera. A vy tady pořád ještě plýtváte svým časem tím, jak se nám snažíte namluvit, že by se mohlo jednat o špatný vtíp. A copak jste neslyšeli, co řekl ten chlap? ‚Uvidíš, co vás čeká.‘“

Bruckmann přikývne. Jeho lícní svaly pracují. „Nedokážete si představit, jak vážně tu věc беру.“

Keller se obrátí k Sitě: „Máte přehled o tom, co se tu stalo?“

„Teoreticky ano,“ přikývne Sita.

„Teoreticky,“ bručí Keller. „Možná byste měla nejdřív zhlédnout...“ polkne a pokusí se dopovědět: „ten...“

„Klip,“ doplní Morten.

„Mně je jedno, jak tomu říkáte. Vím jen, že to není podvrh, rozumíte? Tohle - není - podvrh.“

„Otto, prosím...“ Zemský ministr vnitra položil primátorovi ruku kolem ramen, což při jejich tak odlišných zevnějšcích působí trochu komicky. Otto Keller je malý, spíš zakulacený a až na sporý věnec šedivých vlasů plešatý, ministr vnitra má naopak vysokou postavu sportovce a husté černé vlasy se stříbrnými spánky. To, co tu na první pohled působí jako přátelství, je ale jen politika. „Neměl bys tu být...!“

„A kde jinde bych, podle tebe, měl jako být? Doma? Nedělat nic?“

„Otto, ta věc je v dobrých rukách.“

„Ta věc? Tak tomu tedy říkáš, jo?“

„Promiň, to ode mne bylo netaktní...“

Otto Keller pohlédne směrem k Mortenovi. „A nemyslete si, že jsem neslyšel, co jste předtím našeptával kolegovi. Jste si vůbec vědom, s kým máte co do činění?“

Morten ve vteřině znachověl. „Uvědomuji si to, samozřejmě.“ Mimovolně zasune pravou ruku do kapsy kalhot, aby ji hned zase vytáhl. V hnědé látce se v tom místě rýsují obrysy krabičky cigaret. Každý v referátu ví, že se těch doutnajících věcíček prostě nemůže vzdát, i když už má za sebou operaci rakoviny ohryzku.

„O co tady vlastně jde?“ zeptá se Sita.

„Jde o to,“ vysvětluje Tom, „že Sinja Kellerová je studentka herectví.“

„Říkáte to, jako by to byla nějaká diagnóza a ne označení zaměstnání,“ hřmí Keller. „Ať už je herečka, nebo ne, něco takového by dobrovolně nikdy nehrála. Nikdy! To přece bylo vidět, člověče. A proč by to dělala? K čemu by jí to jako mělo být?“

„Promiňte,“ vstoupí do diskuze tiše Sita. „Sice jsem ten film neviděla, ale copak je fakt, že Sinja Kellerová stu-

duje herectví, skutečně dostačující pro vážný předpoklad, že v tom filmu pouze hrála? Ten film je evidentně natočen děsivý, že rozehnal diváky zahajovací slavnosti Berlinale. Musel na ně tedy působit velmi autenticky.“

„Přesně! Vidíte!“ reaguje rozrušeně Keller. „Konečně někdo, komu to jasně myslí.“

Morten protáhne obličej, jako by ho bolely zuby: „No ano, věc se ale má tak: rád bych s vámi souhlasil, kdyby nebylo toho protestního filmu proti kožešinám.“

Otto Keller semkne rty do úzké čárky. Tvář se mu barví do temně růžové.

„Protest proti kožešinám?“ ptá se Sita.

„To je přece něco úplně jiného,“ rozohňuje se Keller.

„Bylo to tak před dvěma roky,“ spustí Morten. „Tehdy hrála Sinja Kellerová hlavní roli v internetovém videoklipu jedné kampaně proti kožešinám. V tom klipu jde v kožichu po chodníku, přijde k ní muž a brutálně ji zmlátí, srazí k zemi a ten kožich z ní stáhne. Vypadá to trochu, jako by stahoval z kůže nějaké zvíře. Ona pak zůstane ležet na dlažbě, nahá a očividně mrtvá. V závěrečné scéně jde uprostřed davu lidí nahá vstříc kameře. Titulek: ‚Radši nahá než v kožichu‘.“

„Rozumím,“ šeptne Sita. „O tom filmu jsem nikdy neslyšela. Musel přece vyvolat pořádný skandál... dcera primátora...“

Keller mávne rozzlobeně rukou: „Ten nesmysl stejně nikdo neviděl.“

„Ve skutečnosti nebylo nikdy zveřejněno, kdo byla žena, která v tom klipu hrála,“ pronesl Morten.

„A nese v sobě ten dnes promítaný film nějaké podobné demonstrativní poselství?“ ptá se Sita. „Myslím – je také součástí nějaké kampaně?“

„Kampaň,“ sípá Keller rozčileně. „Tohle je dílo nějakeho šilence. Nejdřív ty divné řeči a pak ta výhrůžka: „Teď uvidíš, co vás čeká.““

„„Teď uvidíš, co vás čeká,““ opakuje zamysleně Sita. „Netušíte, koho tím mohl mínit mimo vás?““

„Co já vím,“ šeptá Keller. Náhle se jeho výraz změní, musí se chytit opěradla jedné ze sedaček a těžce dýchá. Opustily ho síly.

„Jo?“ obrátí se Tom na Mortena. „Je ten film ještě v projektoru?“

„Na harddisku. Všechno v digitálu. Zeptej se Grauweina, snad ještě nezačal zajišťovat stopy,“ odpoví mu Morten úsečně a ukazuje na okno do promítací místnosti.

„Peere?“ zavolá Tom tím směrem.

Ve skleněné tabuli se objeví Grauweinova tvář. Otevře malý průzor. „Dělám na tom.“

„Můžeš nám ukázat ten film, nebo už zajišťuješ stopy?“

„Je v tom pořádný zmatek, ale projektor a počítač už mám zajištěné.“

„Takže nám ten film můžeš ještě jednou pustit?“

„Bude to chvíli trvat,“ volá Grauwein. „Musím přivést promítače. Ten krám je na mě moc složitéj.“

„Když to povede k tomu, že konečně něco podniknete...“ vrčí Keller a otírá si roztřesenou rukou čelo.

„Člověče, Otto,“ domlouvá mu zemský ministr vnitra. „Nech už si dát něco od lékaře.“

„Ani náhodou,“ protestuje Keller. „Budu venku. Ještě jednou to nezvládnou,“ dodá a krátkými, prkennými kroky prchá směrem k východu. Zároveň se z jedné ze zadních sedaček zvedne blondatá a vystrašeně působící žena kolem třicítky a spěchá za ním. Sita se za ní dívá.

„Sekretářka,“ šeptá Tom.

„Co jiného,“ poznamená Sita.

„Prima, že už všechno dávno víš, jako vždycky,“ kontruje Tom.

„Nic nevím, jen se dívám a vidím. Stejně jako ty.“

„Jasně,“ usměje se Tom chladně. „Ale udělej mi, prosím, tu radost a nech trojskou Kasandru doma.“

„Proč bych měla?“

„Víš až moc dobře, proč.“

„Myslíš - protože se někteří lidé bojí pravdy a tak se radši nechtějí dívat pořádně?“ Lituje té poznámky už ve chvíli, kdy ji vyslovuje.

„Ne,“ řekne Tom chladně, „ale někteří lidé už nedostanou z hlavy to, co jim někdo lehkovážně vmetl do tváře.“

Morten se dívá z jednoho na druhého. „Mohu se mýlit, ale pokud tohle bylo soukromého charakteru, nemá to tady co dělat, jasné?“

Sita ho ignoruje a dál hledí na Toma. „Nemyslela jsem to špatně. Mohl bys to vyjasnit. Je to jen na tobě.“

„Jediné, co musíme vyjasnit, je tohle tady,“ odpoví Tom a ukazuje na prázdné promítací plátno.

„Fajn,“ míní Sita. „V pořádku.“ Rozhlédne se po sálu: „Kam se vlastně poděli všichni ti lidé?“

„Ti lidé nejsou žádní běžní hosté,“ vysvětluje zemský ministr vnitra. Dokáže přitom ve výrazu tváře sloučit váhu doktorského titulu s blazeovaností Brita vyšší střední třídy. „Aby se celá záležitost nestala ještě trapnější, museli jsme postupovat s trochou taktu.“

Tom zdvihne obočí. „Chcete tím říct, že pokud by to byli běžní hosté, trvali byste na tom, aby zůstali v sálu a byli vyslechnuti jako svědci?“

„To jsem neřekl. A nejspíš by pro to neexistoval žádný právní základ, protože - viděno z čistě praktického